

FCHODOVINY
ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI PRAHA-CHODOV
L. P. 2026, ROČNÍK 25, CENA VÝTISKU 18 KČ

- 2 Evangelium strachu
- 4 Nečekat, nebát se a jít
- 6 ZMT 11. 6. Doprovázení druhých
- 7 Dopis jáhna Pavla z nemocnice
- 10 O tvorbě ikon
- 14 Ohlédnutí za duchovní obnovou

6

Evangelium strachu

Jak si tak žiji s dovolením s Kristem Ježíšem v tomto světě, tak mne občas opravdu překvapí, že někteří zavedení křesťané, místo z evangelia žijí ze své spravedlnosti a svých zásluh. Prostě oni vědí, jak vše správně udělat, jako by byli s Ježíšem totálně srostlí, a přitom je jim vlastní zákonictví. Ježíš chtěl ovšem přátele, učedníky, kteří mu rozumějí; chápou, že On miluje hříšníka, ale hřích nenávidí. On chtěl lidi vztahu, lidi svobodné, aby mohli milovat. Někdy mne šokuje, že někteří mají potřebu chrastit stále řetězy strachu z pekla a mít strach z tzv. Božího soudu, jako by Bůh měl zálibení v manipulaci člověkem skrze strach. Necht' mi všichni prominou, ale to je totální zvěrstvo, zločin na evangeliu a překroucení evangelia. Jediné, z čeho mohu mít strach, jsem jen já sám.

Je pro mne šokující, že existují lidé, kteří hlásají: „Neptej se, mlč a buď poslušný“, vždyť Ježíš nechal učedníky ptát se, stejně jako se člověk ptá svého přítele, aby porozuměl a mohl si zamilovat pravdu. Dokonce bych si dovolil říci, křesťanství je vyznáním „otázek, tajemství, milosrdenství a pravdy“. Otázek, které člověk klade Bohu (Bůh odkrývá sebe – to je láska) a jimž se člověk snaží v pokoře porozumět a nedělat zkratky (tj. rychlé, nemoudré závěry, dávající falešné jistoty).

Evangelium neříká: „Měj strach, abys plnil“, ale něco jiného: *Jan 3,16–21* *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“*

Někdy mám dojem, jako by si křesťanstvo víc než dobrého Boha zamilovalo svůj hřích, kolem kterého se točí jak pes za ocasem, místo aby se obrátilo a vyznalo, že ho nechce. Člověk, který žije ze strachu, nepochopil a nikdy nepochopí Lásku, dokud se nepříteli, který probouzí strach, a to i strach z Boha, nevzpeře v síle Kristova vtělení, života, smrti, vzkříšení a vstoupení do slávy. Láska je odvážná, strhává všechny okovy, a to i ty „pseudo-zbožné“, propouští na svobodu, protože prahne po vztahu a pochopení. Evangelium je zvěst o milování a odpuštění.

Lukáš 4,17-19 *Podali mu knihu proroka Izaiáše; otevřel ji a našel místo, kde je psáno: 'Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.'*

Evangelium strachu je anti-evangelium a s Ježíšem nemá nic společného. Vyhlížím čas, kdy, ti, kdo byli vychováni ve strachu z Boha, přijmou Ježíšovu radostnou zvěst, že jsou vždy milovaní, a změní své smýšlení, že budou spolu s Kristem hřích nenávidět a bližního budou milovat jako sebe. Kdy každý přijme v pravdě Lásku, kterou mu Bůh od věčnosti přiznal, a pochopí, že jej Bůh učinil i schopným lásky.

Vyhlížím čas, kdy se přestaneme schovávat za porušenost a žít ze svých chyb. Vyhlížím čas, kdy se nám všem slavnost svátosti smíření stane radostí přijetí lásky a odpuštění, slavností radostného obrácení a zamilování si pravdy a dobra a přestane být přehrabováním nenáviděného hnoje.

Ano, vyhlížím Boží království mezi námi, které proklamoval Ježíš. Nechci čekat a tvářit se, že to není možné, když on řekl: „Je“. Ano, je, protože On přišel zachránit, ne odsoudit. Přišel vyhlásit milostivé léto. Lk 4,19 / Iz 61,1n. Tzv. starozákonní pomsta a Boží hněv nenáleží člověku, ale nepříteli. Žít z Lásky, z milosti, z Boží přízně – to je život! Život ze strachu je omyl a neživot. Že to není lehké? Proč, když je to šťastné! **P. Michael**

↑ Chvály s kapelou Ejmen

↑ Pouť ke kapličce sv. Jana Nepomuckého

↓↑ Vigílie Seslání Ducha svatého

NEČEKAT, NEBÁT SE A JÍT

Do jeho blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby Ježíše slyšeli. A zákoníci mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim toto podobenství: „Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí se jedna z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: ‘Radujte se se mnou, protože jsem našel ovcí, která se mi ztratila.’ Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání (obrátil se), než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání / obrácení nepotřebují. Nebo má-li nějaká žena deset stříbrných mincí a ztratí jednu z nich, což nerozsvítí lampu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenajde? A když ji nalezne, svolá své přítelkyně a sousedky a řekne: ‘Radujte se se mnou, poněvadž jsem našla peníz, který jsem ztratila.’ Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“

Vysvětlení dává podobenství o marnotratném synu (Lukáš, 15. kapitola). Všechna tři podobenství jsou prospěšná pro náš křesťanský život. Možná si někdy pokládáme otázku: Jaké to je v naší společnosti? Kolik ovcí je ztracených, kolik mincí je zatoulaných, poztrácených? Kolik marnotratných synů a dcer je kolem nás? Těch, kteří hledají smysl života, trochu lásky. Nemáme tady každý z nás nějaký dluh? Určitě ano. Ježíš neřekl: „Počkejte, až za vámi lidé sami přijdou, až pocítí

autentickou touhu.“ Ježíš řekl: „Jdi, jděte.“ Ježíš jde za ztracenou ovcí – nelehá si doma a nečeká, až se ovce sama rozhodne vrátit. Ježíš stále vybízí k aktivitě. Když povolává učedníky, tak jim říká: „Pojďte za mnou, a učiním z vás rybáře lidí.“ Oni hned zanechali sítí a šli za ním (Mt 4,19-22).

A co takové uzdravení slepého Bartimea. „Vzchop se, vstaň, Ježíš tě volá.“ Slepý odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. A Ježíš mu řekl: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Bartimaios odpověděl: „Pane, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila.“ Hned prohlédl a šel tou cestou za ním (Mk 10,46 – 52). Uposlechl a šel tou cestou s Ježíšem. A co takové uzdravení ochrnutého: Jednoho dne Ježíš učil a kolem seděli farizeové a učitelé Zákona, kteří se sešli ze všech galilejských a judských vesnic i z Jeruzaléma. Moc Páně byla s ním, aby je uzdravoval. Hle, muži na nosítkách nesli člověka, který byl ochrnutý, snažili se ho snést dovnitř a položit před Ježíše. Když viděli, že ho nepronesou zástupem, vystoupili na střechu, udělali otvor v dlaždicích a spustili ochrnutého i s lůžkem přímo před Ježíše. Když viděl jejich víru, řekl tomu člověku: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ Zákoníci a farizeové začali uvažovat: „Kdo je ten člověk, že mluví tak rouhavě? Kdo může odpustit hříchy než sám Bůh?“ Ježíš však poznal jejich myšlenky a odpověděl: „Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci: Jsou ti odpuštěny tvé hříchy, nebo říci: Vstaň a chod? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpuštět hříchy, řekl jsem ochrnutému: Pravím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů.“ A ihned před

ními vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha. Všechny zachvátil úžas a chválili Boha. Byli naplněni bázní a říkali: „Co jsme dnes viděli, je nad naše chápání“ (Lk 5,17 – 26).

Ježíš nám říká: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. Ale já jsem s vámi po všechny dny až do skonání věků.“ Jdi - jděte, neboj se - nebojte se, k tomu nás Ježíš stále vybíží. Při každé mši svatě slyšíme jáhna nebo kněze: Jděte ve jménu Páně. A my děkujeme: Bohu díky. Děkujeme, že Bůh je stále s námi na naší cestě tímto pozemským světem. Proto se nemusíme bát, že mnohé věci nezvládneme. Neboj se a vykroč tomuto světu vstříc, mnozí lidé tě potřebují, aby poznali Krista, aby poznali Jeho lásku. Nečekej, že to někdo udělá za tebe. Příkladem Ti

mohou být Petr a Pavel. Oni šli za Ježíšem, všude hlásili radostnou zvěst, Kristovo učení, evangelium, všude, kam přišli. Nebáli se a šli do všech tehdejších krajin. Zvláště Pavel po svém obrácení v Damašku. Jeho apoštolské cesty, které absolvoval bez auta, autobusu, letadla jsou neuvěřitelné. Jaký opravdový zápal musel mít v sobě. Tolik překážek, kterým musel čelit, až po svou mučednickou smrt v Římě. A Petr, třikrát Krista zapřel a potom třikrát vyznal, že Krista miluje. A Ježíš Petra vyběhl: „Následuj mě!“ Nakonec i on položil za Ježíše život. Ježíš nechce od nás mučednickou smrt, ale chce od nás, abychom Ho následovali v každé situaci svého života, abychom zvěstovali dobro a lásku, učení církve, aby Ježíš byl oslavován v našem životě. Jdi, neboj se, následuj Ježíše Krista, aby tvůj život byl bohumilý.

Váš jáhen **Pavel Urban**

Slovo povzbuzení

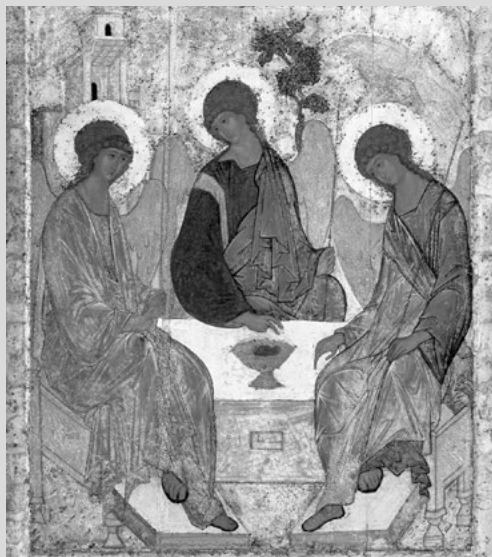

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin,
v dnešní době se hodně mluví o tom, že má být člověk autentický. Stát před druhými i vůči sobě v pravdě.

Ráda bych upozornila na naši autentičnost dětí Božích. Naše pravda o nás je, že jsme milováni bez podmínky. Je tu Bůh, který se z nás raduje, nečeká na naše výkony, aby nás mohl milovat. Nemusíme si Jeho lásku ničím zasluhovat. Stačí jen být. Viděli jste někdy ikonu Boží trojice od Rubleva? I my jsme součástí této Trojice. Nevěříte? Přečtete si verš ze Skutků apoštolů 17,28 „**Neboť v něm žijeme, pohybujeme se a jsme.**“ Být autentický pro nás křesťany znamená být uprostřed této Trojice. Nechme se prostupovat touto pravdou o nás, jsme uprostřed Trojjediného Boha, žijeme v něm a pohybujeme se v Něm. Tím, jak opravdově budeme prožívat tuto skutečnost, bude Boží duch skrze nás vanout a dotýkat se lidí, které budeme potkávat, s nimiž budeme hovořit, na které třeba jen letmo pohlédneme, na něž se usmějeme. I oni se skrze nás setkají s Bohem a i jich se tak může dotknout Boží láska.

Budme autentičtí, stůjme pevně v pravdě o nás. Jsme uprostřed nekonečné lásky, a ta nás proměňuje v sebe sama.

Katka

Doprovázení druhých na cestě víry

ZMT 11. 6. od 19 h

Červnové Zastavení u Matky Terezy se zabývá tématem **Doprovázení druhých na cestě víry** a jsme na něj srdečně zváni **11. června v 19 hod.** do Komunitního centra Matky Terezy.

Teoložky a pedagožky Adély Muchové se budeme ptát na zkušenosti, které si v oblasti pastorační práce přivezla ze svých studií v Rakousku a v Kanadě. Jak se dnes mění tvář pastorační práce u nás a v zahraničí? Jak se vyvíjí pastorační spolupráce kněží a laiků v důsledku církevních proměn? Jak doprovázet druhé na jejich cestách víry a duchovního růstu? Jak sdílet duchovní hodnoty v sekulární společnosti srozumitelným způsobem?

Pastorační práce je často záležitostí velmi místní a závislá na podmínkách. Co je možné se naučit poznáním pastorační práce v jiných, často velmi odlišných zemích?

Pastorační práce v odlišných podmínkách nám pomáhá vystoupit z pasti „samozřejmostí“ a uvědomit si, že naše lokální metody nejsou jedinou ani univerzální cestou života víry. Konfrontace s jinou pastorační praxí zároveň odkazuje k hlubšímu teologickému jádru, které zůstává neměnné, i když se vnější formy odvíjejí od jiné kultury či společenského uspořádání. Namísto unifikované pastorační práce jsme pozváni k tvořivé inspiraci, jež nás učí rozlišovat

podstatné od nepodstatného a citlivěji reagovat na specifické potřeby lidí v našem vlastním prostředí.

Kolik teologie potřebujeme znát k dobré pastorační práci? Jak se pastorační práce a teologie vzájemně ovlivňují?

K dobré pastorační práci nepotřebujeme akademickou teorii, ale teologii jako „moudrost žitou v praxi“, která dává péči o lidi hloubku a směr. Obě oblasti se ovlivňují v neustálém dialogu: teologie poskytuje pastorační práci pevný základ, zatímco pastorační práce přináší reálné lidské zkušenosti zpět do teologie, a chrání ji tak před chladným dogmatismem.

Mají o nějaký typ duchovního doprovázení zájem i lidé mimo církev? Jsou to věci, které můžeme nabízet směrem ven?

Ano, sledujeme rostoucí zájem o duchovní doprovázení i mimo církev. Lidé tuto službu často hledají pod sekulárními pojmy jako osobní rozvoj či zvládnání životních krizí. V takových situacích je obzvláště důležitá volba jazyka bez církevního žargonu a respekt k odlišné spiritualitě hledajícího.

Připravil **Tomáš Mančal**

3. část

Dopis jáhna Pavla z nemocnice

Drazí přátelé,
lidský život je boj. Všichni bojujeme v polaritě dobra a zla. V celé oblasti zla jsou dvě věci nejhorší: nedostatek vzdělání a nedostatek výchovy. Nevědomost nám přináší problémy; takoví lidé nejsou schopni rozeznat pravdu od klamu, dobro od zla. Jak často si kladu otázku: Kdybyste vy odpůrci a kritici Krista věděli, jak je dobrý můj Pán Ježíš? Vrátit se k evangeliu, to je lék na zlo, které máme ve svém nitru. Písmo svaté je třeba číst denně a pravidelně – třeba jen jeden verš.

Kromě vzdělání je nesmírně důležitý i dobrý návyk, a to nám přináší výchova. Proto je pro děti a mladé lidi prospěšné, abychom ve výchově byli důslední; abychom se jim věnovali; abychom je měli rádi; aby měli dobré návyky, a vytvořili si tak dobrý základ pro svou vlastní životní cestu. Ale také je naučme rozvíjet nějakou pozitivní činnost, nějakou prospěšnou aktivitu. Naučme je milovat Boha, mít krásné a přátelské vztahy mezi sebou, v rodině, v církvi, ve škole, na pracovišti, ve společnosti.

Posilou jak pro nás, tak pro děti a mladé lidi je dobrá modlitba. „Můj Bože jak jsi dobrý! Protože jsi můj Otec, můj Bože, jak ti musím důvěřovat! Ale také protože jsi ke mně tak dobrý, tak musím být já dobrý k ostatním! A protože chceš být mým

Otcem, jak něžné bratrské city musím chovat ke každému člověku, ať je jakýkoli; i kdyby byl sebehorší, plný nenávisti a zlého jednání.

Sám jsem prožil kruté a tvrdé chvíle v nemocnici. Můj soused na pokoji byl nesmírně vulgární vůči mé osobě. Dokonce mi radil, že se mám modlit kostele, že nějaké modlení do nemocnice nepatří. Nechápal jsem tu hrubost, když na předešlých čtyřech pokojích vládl duch vzájemného respektu. Dokonce na jednom pokoji probíhala evangelizace, diskuse na náboženská témata. Jeden pacient mi řekl: „Jsem ateista, každý z nás jsme na jiném břehu poznání. Ale mám pocit, že je s vámi příjemná a poučná debata. Zasel jste do mého myšlení zrno víry.“

Bůh vyžaduje především milosrdenství k potřebným, k těm, kteří potřebují naši lásku, naše dobro. Nádherně nám to popisuje Izaiáš 58,7–10: *Toto praví Hospodin: „Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho; neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí světlo jak zora, tvá rána se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví; křičet o pomoc, a On řekne: Zde jsem! Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladové, ukojíš-li lačného*

– tehdy v temnotě vzejde tvé světlo, tvůj soumrak se stane poledním jasem.“

Tady v nemocnici jsem poznal různé povahy. Nejen u pacientů, ale i u zdravotního personálu. Nesmírná pestrost názorů. A jak jde člověk životem, prožívá různé situace, někdy psychicky náročné; někdy zraní sám, jindy je zraněn on. Rány mohou být i hluboké. Mnohdy trvající i delší čas. A prorok Izaiáš ukazuje cestu, jak léčit různá zranění. Zranění způsobená druhými osobami nám přináší pocit křivdy, bolest do našeho života.

A na druhé straně když to samé vytváříme druhým lidem, tak jim také způsobujeme bolest, nepříjemné chvíle, prožitky zklamání. Hospodin zdůrazňuje: tvoje rány se zacelí. Poskytni pohostinství ubožákům, obleč nahého, pomoz bližnímu. Nejsou to jen rady pro tělesné skutky. Pohostinství existuje i ve formě útěchy a přijetí,

aniž bychom někomu dali najíst. Obléci nahého neznamená jen dát mu šaty. Ale také přikrýt jeho selhání, mít slitování a neroznášet to dál, aby byl před ostatními jako nahý.

A pomoc bližnímu se nevyčerpává ve fyzické aktivitě. Pomoc je někdy veliká i v drobných detailech. Úsměv, pozdrav, milé slovo. Vzpomeňte na Veroniku na křížové cestě, jen podala šátek. Největší svědectví dobra a lásky nebylo v době Ježíše Krista jeho učení, nýbrž to, co z něj vychází. Hledte, jak se milují. Nezvyklé tenkrát a mnohdy i dnes, v dnešní době. A lidé se k nim přidávali.

Ježíš nám důrazně sděluje: „Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.“ Pomáhejte si, pokud je to možné, aby váš život byl Bohu milý; aby lidé kolem nás viděli naše dobré skutky, skutky lásky.

Váš jáhen **Pavel Urban**

Z farní charity: Doma navzdory nemoci
Farní charita Praha 4 – Chodov

Maminku spolužačky Miry, paní Mirku, jsem u nás na sídlišti potkávala často. Vždycky jsme se zastavily na kus řeči. Dozvěděla jsem se, co je nového s Miry a její rodinou, paní Mirka se zase

vyptávala na moje syny. Probraly jsme vaření, recepty, plány na další dny. Krátce po jejich sedmdesátých narozeninách jsem si všimla drobných změn v chování. Nemohla najít vhodná slova, ne-

pamatovala si jména mých synů, nevzpomněla si na naše setkání o den dříve, ptala se mě na stejnou věc několikrát.

Drobnosti, které ve mně vzbudily podezření. Začala jsem se na tyto drobné věci zaměřovat při našich setkáních. Bylo to jasné, u paní Mirky se objevily první nenápadné příznaky začínající Alzheimerovy nemoci. Dala jsem si schůzku s Míry a upozornila jsem ji na mamincino počínající onemocnění. Ona o tom nechtěla ani slyšet. Něco takového prý nemůže rodičům sdělit! Upozorňovala jsem ji, že nemoc bude postupovat, je potřeba ihned zahájit léčbu, která maminku sice nevyléčí, ale postup nemoci hodně zpomalí. Míry neposlouchala a zakázala mi o tom mluvit s jejím otcem a bratrem.

Čas plynul a stav paní Mirky se zhoršoval. Nebyla schopná mi popsat, jak se vaří rajská, kterou v životě připravovala mnohokrát. V obchodě nevěděla, co má koupit. Bloumala mezi regály a nemohla najít věci, které potřebovala. Bloudila i po sídlišti, kde žila celý život. Často ji domů přiváděli sousedé a známí, kteří ji našli někde nešťastnou, protože nevěděla, kudy dál. Teď už Míry nemohla před nemocí zavírat oči. Dala jsem jí kontakty na lékaře. Diagnóza Alzheimerova nemoc byla stanovena rychle. Nemoc, bohužel, v tomto případě postupovala, už bylo pozdě ji zabrzdit. Manžel Jan se o paní Mirku vzorně staral, postupně převzal celé vedení domácnosti a docházel s manželkou na pravidelné terapie. Když asi po roce a půl paní Mirka zcela ztratila soběstačnost a prakticky ulehla na lůžko, nastoupili naši pracovníci.

Navštěvovali jsme manžele denně, pomáhali jsme především s osobní hygienou, o domácnost se staral pan Jan. Klientka se ztrácela čím dál víc. Už nepoznávala nikoho, ani nejbližší rodinu. Reagovala jen na manžela. Současně se objevil jeden z průvodních znaků nemoci, ztráta schopnosti polykat stravu. Nejdřív se klientka jen zakuckávala, nakonec nebyla schopna prakticky nic pozřít. Rodina stála před závažným rozhodnutím, jestli nechat voperovat sondu do žaludku (PEG). S postupem nemoci rodina požádala o omezení způ-

sobilosti paní Mirky k právním úkonům. Souhlas s operací a rozhodování leželo na opatrovnicích. Rodina o situaci diskutovala a názory se různily. Ptali se i na náš názor, ale my do tak vážného rozhodnutí nemůžeme vstupovat. Nakonec rozhodl manžel, který se nedokázal s milovanou Mirkou rozloučit.

Na službu k pracovníkům sociální služby nastoupily i naše zdravotní sestry, které se staraly o PEG. Uplynuly další tři roky, kdy jsme tělo paní Mirky opečovávali a polohovali na lůžko. Ona už nás vlastně nevnímala. Největší díl péče nesl na svých bedrech pan Jan. Staral se přepečlivě a neúnavně, až jsme o něj měli strach. Naučil se od nás všechno. Manipulovat s bezvládným tělem, polohovat, zajišťovat osobní hygienu a vyměňovat pleny. Podával i speciální stravu do PEG.

Přestože spolupráce s panem Janem byla výborná, sonda se nakonec zanítila a bylo nutné ji vyndat. Rodina opět stála před rozhodnutím. Pan Jan už v té době nebyl schopen přijmout rozhodnutí, které by nakonec vedlo k manželčině smrti. Podepsal souhlas s další operací, tentokrát sonda vstupovala až do dvanácterníku. Péče o tento druh vstupu je náročnější, ale i to se pan Jan naučil bravurně. Život své Mirce prodloužil jen o několik měsíců. Někdo z rodiny přinesl nastuzení, které u paní Mirky přerostlo v zápal plic. Manžel ji nechal převést do nemocnice, kde po dvoudenní hospitalizaci zemřela.

Pan Jan svoji ženu velice miloval. Často jsme měli pocit, že ji při životě drží především jeho láska a silná vůle. Čekali jsme, že se po smrti paní Mirky složí, ale kupodivu se tak nestalo. Naši pomoc již nepotřebuje, přestože se za námi občas zastaví. Přidal se k partě aktivních důchodců, chodí společně na vycházky, jezdí na elektrokolech a mají takovou amatérskou kapelu. Na svoji Mírku rád vzpomíná, ale jde životem dál.

Přeji vám krásný červen.

Od „Neměl podoby ani krásy“ k „Nejkrásnější z lidských synů“, aneb proces tvorby ikon z mého pohledu

Na kurz psaní ikon jsem se už dlouho těšila, a to zejména na ten pokojný proces, kdy ikona pomalu vzniká, téměř se rodí. A pak konečně přišel ten den, kdy se naše skupina ikonopisců pod vedením Martina Damiana ve čtvrtéční listopadové odpoledne konečně sešla na faře u sv. Františka. Celý čas se pro mě nečekaně stal takovou zkušeností smrti a vzkříšení.

První podvečer jsme nejdříve na „nahé“ dřevo psali žehnací modlitbu a pak slovo z Pisma, které s tou konkrétní ikonou souviselo. Celý text jsme poté překryli plátnem, několikrát jej pomazali bílou hmotou, takže to, co bylo pod ní, už nebylo vidět. A to se mně zdálo velmi symbolické, přemýšlela jsem o tom, že uvnitř každého z nás je vepsáno takové požehnání od Boha, slovo, které k nám řekl a stále říká, ale že je to často skryté, „přemazané“ tím, co je navenek více viditelné a možná více poutá náš pohled. Ale to požehnání tam je, my jsme vzácní, Jeho slovo je v nás, i když různé skryté, neviditelné.

Další den, tedy pátek, nastalo hned zrána smrkování dřeva s přilepeným plátnem, aby bylo úplně jemné. Poté jsme mohli začít překreslovat naši ikonu, pro mě to byla Ježíšova tvář – mandylion. A pak proces nanášení barev, který mě úplně překvapil: barvy se totiž míchají se žlutkem, a to není jen tak! Nesmí být ani moc husté,

ani moc řídké, a ještě ke všemu na tváři i rukou se začíná „psát“ (ikony se píší, nemalují) zelenou barvou. A tak páteční večer „můj Ježíš“ vypadal jako brčálový vodník a vůbec jsem netušila, jak se z něj stane ta krásná ikona, která byla na předloze mého výtvaru. Když jsem celá unavená a dost zoufalá večer odcházela z fary, říkala jsem si, že jsem chtěla vytvořit krásnou Ježíšovu tvář, a zatím mně z toho vychází spíše ilustrace slova z proroka Izaiáše, 52. kap. „Neměl podoby ani krásy“. Inu, něco jako Velký pátek!

V sobotu ráno jsme se vrátili k našim ikonám, a i když venku nadějně svítilo slunce, do zpěvu nám nebylo. Nepomáhala ani povzbuzení našeho mistra Martina o tom, že dneska se budou dít zázraky. Tedy při pohledu na svého vodníka mně bylo spíše do pláče, než že bych očekávala zázraky. A pak nás Martin vedl v psaní dále: nanést rumělku, pak okr a stále vrstvit, zase ne moc, ani málo...no aspoň už nebyl ten „můj“ Ježíš zelený. Ale zejména jeho tvář, která tam pro mě byla stěžejní, se začala „matlat“. A tak začal ten proces znovu: přemalovat nazeleno, zase dát rumělku, trochu okru... a vždy nechat uschnout, hlavně žádný spěch, čekat..., a to vlastně bylo fajn, že nikdy to zatím nemuselo být definitivní. Připomnělo mně to Boží trpělivost se mnou – On dává stále znovu šanci, můžu vždy začít nově, On

mi dává nový začátek... Jenže se stále nedařilo, aby z Ježíšovy tváře vystoupila ta krásná barva. Vtom jsem zaslechla příběh, který nám Martin pouštěl. Četlo se tam o jednom ikonopisci, který se rozhodl požádat při tvorbě své ikony mistra o pomoc. A tak jsem překonala pocit soběstačnosti a Martina o pomoc požádala. Stačilo několik tahů zkušeného mistra - a „můj“ Ježíš nabyl tak neskonale krásného vzhledu, že jsem až užasla. Když jsem ho uviděla, napadlo mě to slovo z žalmu 45: „Nejkrásnější z lidských synů“. A tak se skutečně děly zázraky, nejen mé ikoně, ale

i všem ostatním, zázraky podobné tomu, co se stalo na Bílou sobotu, kdy Ježíš prošel smrtí až k plnosti života. A co teprve v neděli: barvy přes noc ještě dozrály a našly novou sytost, zazářily novou krásou, podobně jako při vzkříšení. Teď už jen jemně přelakovat a celé dílo nechat požehnat.

Moc děkuji Martinovi i farnosti sv. Františka za tento kurz, za tuto krásnou, pro mě nečekanou zkušenost počátečního zmaru, který se přerodil v uchvatnou krásu. V mém pokoji mě teď vždy při návratu čeká Jeho tvář a zve ke spočinutí.

Jana

CESTA SVĚTLA

V neděli odpoledne 26. 4. se konala už potřetí Cesta světla, velikonoční pobožnost inspirovaná tradiční pobožností křížové cesty, která spočívá v rozjímání na 14 zastaveních o velikonočních událostech od velikonočního rána, kdy ženy jdou

k Ježíšovu hrobu, až k seslání Ducha svatého. Sešlo se nás asi 15, jednotlivá zastavení jsme se pomodlili příjemnou procházkou od KCMT ke kapličky sv. Jana Nepomuckého na Hájích.

Jana F.

Pozvánka na 29. 6. – svátek Petra a Pavla

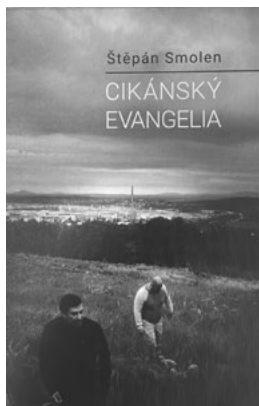
Mili přátelé, jako každý rok jsme srdečně zváni na mši v kostele sv. Františka a následné agapé na faře u příležitosti svátku **sv. Petra a Pavla**

(a samozřejmě i našeho jáhna Pavla Urbana). Tentokrát **v pondělí 29. 6. už v 17 hodin**. Prosíme o přinesení drobného občerstvení.

DOPORUČENÍ Z FARNÍ KNIHOVNY

AI mi tvrdí, že v České republice vychází ročně přibližně 12 000 až 15 000 nových knižních titulů. V katolických nakladatelstvích prý zhruba 100 až 150. Jestli se vám čísla nezdaří, zkuste se o tom s umělou inteligencí pobavit. Nejspíš se omluví a vyplivne jiné číslo. Nicméně knížek vychází ohromné množství a ani ten nejvášnivější čtenář nemůže přečíst všechny. Ony také ne všechny za

přečtení stojí. Jak se v nich zorientovat? Co si vybrat a čemu věnovat čas? Inspirací na kvalitní křesťanské čtení může být knižní koutek našeho farního YouTube kanálu @CMTTPRAHA. Najdete zde tipy na knihy, které za přečtení stojí. Ke každé z nich je krátká ukázka, která napoví, jestli je kniha váš šálek kávy. Mnohé z těchto titulů máme ve farní knihovně. Třeba právě tyto:

Cikánský evangelia Štěpán Smolen

Pět mužů kráčí krajinou. Pět naprosto rozdílných jedinců, které bychom pravděpodobně nikdy nedali dohromady na jedné pouti životem, a přeci. Jeden kreslí modely aut, druhý do nedávna montoval dveře, další rozvázá balíky, zbývají realitní magnát a jeden kněz.

Co z této kombinace vznikne za rozhovory a střípky, si rozhodně nenechte ujít. Stojí to za to.

Lide můj, vyjdi z Egypta Carlo Maria Martini

Přepis skvělých exercicií, tedy duchovních cvičení do formy, která může oslovit každého, kdo

se snaží žít křesťanský život naplno. U autora se totiž potkává brilantní jazyk s odbornou erudicí, a to vše pod mocí Ducha svatého. Už jenom nadpis knihy je na hluboké rozjímání. Přijímám totiž Boží volání pro sebe: Jsi můj lid. A odpovídám na to - Jsi můj Bůh, Jsi můj Pán. Dovolme si hloubkový ponor do příběhu, víry i samotného Boha.

Kontemplativní modlitba Thomas Merton

Mnoho lidí dnes prahne po kontemplaci, kontemplativní modlitbě. Dost často jako touha po vrcholu. Zároveň se nabízí mnoho technik meditací východních náboženství, které však s kontemplací ve smyslu křesťanském mají pramálo společného a jsou zavádějící. V podstatě moderní mnich Thomas Merton nám v devatenácti kapitolách nabídne jistou esenci cesty kontemplativní modlitby. Není složitá ani technická, je totiž v duchu evangelijním vztahová a vedoucí do srdce veškerého bytí. S trochou nadsázky by se dalo říci, že všichni můžeme být jistým způsobem mniši i uprostřed světa. Nechme se inspirovat.

Jak porozumět emocím Pavel Raus

Co to vlastně je, když se raduji, když je mi smutno, když se vztekám, když? No přece emoce a máme

je všichni; hýbají naším životem možná víc, než si myslíme.

A když se domníváme, že jsme racionální, býváme leckdy silně zasaženi emočním aparátem, který možná sice na čas skryjeme, ale on nás stejně nakonec doběhne.

Proto porozumění vlastnímu emočnímu aparátu je důležité. Kniha je k tomu skvělou pomůckou, abychom byli zase o kousek víc celostním bytostem, zvaným „lidé“.

Bliží se prázdniny a s nimi omezená otevírací doba knihovny. Zásobit čtením na léto se můžete už teď. Po domluvě s knihovníkem je možné si knihy půjčit i na delší dobu než jeden měsíc (přes prázdniny bude automaticky prodloužená výpůjční doba).

Do našeho týmu knihovníků by se nám hodila posila. Máte-li rádi knížky a chtěli byste se takto dobrovolnický zapojit do služby farnosti, ozvěte se na mail: knihovnik@kcmt.cz. (Převzato z www.databazeknih.cz)

Vaše knihovnice a knihovníci

OTEVÍRACÍ DOBA KNIHOVNY:

- Středa 16.45-17.45 a 18.45-20.00
- Pátek 10.00-12.00
- Neděle 10.45-13.00

POLIČANY A JEJICH DARY

Věřím v Boha, se kterým mám vztah

Chtěla bych vám sdílet, co jsem prožila v dubnu 2026 na duchovní obnově pro ženy v Poličanech.

Mám radost z toho, když mi Bůh ukáže můj hřích, protože se díky tomu můžu vrátit k pravdě. Když mi Bůh ukazuje můj hřích, tak to dělá jemně. Je to jiné, než když se někdy snažím najít svůj hřích sama.

Dostaly jsme za úkol napsat vlastní hymnus, který měl popsat, v jakého Boha věříme. Když jsem začala ten hymnus psát, tak mi došlo, že jsem uvěřila několika lžím o Bohu. Nebyly vidět na první pohled, byly skryté. Potřebovala jsem,

aby mi je Bůh ukázal. Na základě některých nevyšlyšených modliteb jsem uvěřila lžím o Bohu: „Bůh, který kecá a lže“, „Bůh, který neplní sliby“, „Bůh, kterému nemohu naplno důvěřovat“, „Bůh, který má fungovat dle mých představ“.

Ale tohle není můj Bůh. A tak jsem se v části hymnu proti těmto lžím postavila: „Jsi Bůh, kterému důvěřuji. Jsi Bůh, na kterého se mohu spolehnout. Jsi Bůh, který nekecá. Jsi Bůh, který nelže. Vždy říkáš pravdu. Plníš své sliby.“ Ty lži jsem poté odevzdala také ve svátosti smíření a potom jsem obnovila svůj křestní slib (zřeknutí se zla a vyznání víry). Vyznání víry jsem prožila moc hezky. Nepamatuji si, že bych ho někdy prožila takto osobně. Nebylo to jen odříkání známé-

ho „Věřím v Boha, Otce všemohoucího...“, ale teď se do toho zapojilo i mé srdce.

Odesla jsem si, že vztah s Bohem implikuje žádost VZTAH \Rightarrow ŽÁDOST. Když mám vztah s Bohem, tak Ho mohu o něco požádat. Zatímco žádost neimplikuje vztah ŽÁDOST \nRightarrow VZTAH. Není to ekvivalence VZTAH \Leftrightarrow ŽÁDOST. Když Bůh nesplní moji žádost, neměla bych z toho dělat závěry pro náš vztah. Byla to past, do které jsem se chytila. Bůh mě vrátil do vztahu s Ním. To neznamená, že v budoucnu nevypadnu jinde, ale jsem si jistá, že On mě zase vrátí.

A také jsem si odnesla, že je důležité integrovat lásku, vztah s Bohem do našeho života, tj. \heartsuit \heartsuit

MP

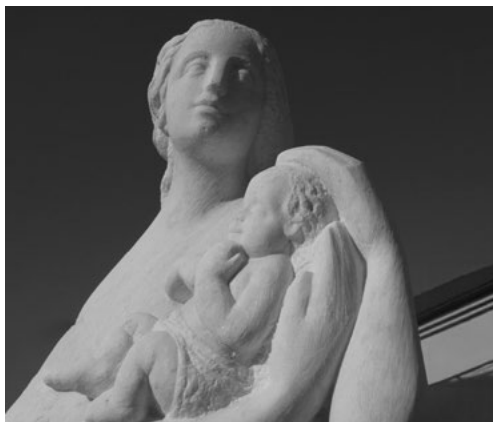
Můj Bože, Nekonečná Lásko.

Lásko, kterou nelze úplně pochopit.

Lásko, která se velkoryse dáváš a dáváš se v nepředstavitelné hojnosti.

Ty Lásko, která se nabízíš bez rozdílu všem. Lásko, která po mně nepochopitelně stále toužíš, která na mě stále čekáš, i když často otálím. Ty lásko, která jsi něžná a věrná. Která mě toužíš vést a učinit mě šťastnou. Ty si zasloužíš neustálou chválu a děkování.

Ty jsi BŮH. KRÁL MOCNÝ a SVATÝ.

Ty, který máš moc nade vším i nade mnou, a přesto respektuješ moji svobodu, kterou jsi mi velkoryse dal; Ty, který mě dokonale znáš, a přesto to mi nevyčítáš, jen láskyplně k duši hovoříš.

Ty jsi vznešený a krásný, a přesto pro mne sestupuješ i do mého kanálu.

Tebe chci chválit a oslavovat nyní i vždycky. Tobě chci zpívat, chválit Tě tancem a oslavovat Tě celým svým životem.

Toužím k tobě přivádět všechny, zvláště ty, kteří tvojí lásku nejvíce potřebují, a ty, kteří tě doposud neznají takového, jaký opravdu jsi.

Ať se do tebe zamilují, protože jsi DOBRÝ, protože jsi plný SVĚTLA, RADOSTI a POKOJE.

Protože v Tobě je všechno, co potřebujeme.
Amen.

Marie Š.

Dětské okénko

Prázdniny za rohem

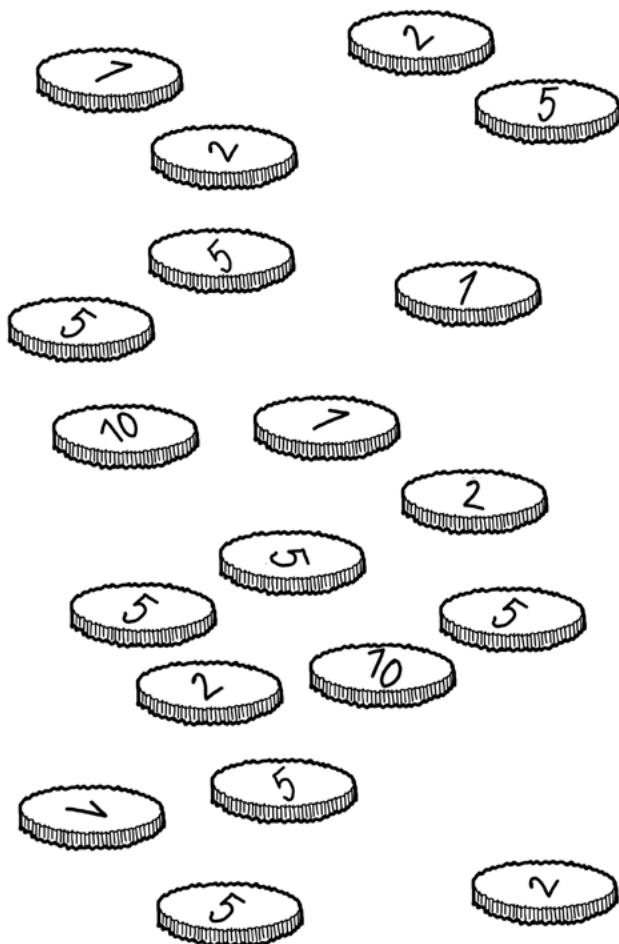
Milé děti,

už to kolem nás voní létem, vidíte? Těšíme se na dobrodružství s maminkou, tátou, sourozenci i kamarády. Jupí! Ježíš měl pro své učedníky taky přichystané dobrodružství. Třeba pro takového Matouše, o němž uslyšíme v jednom nedělním evangeliu. Na to by Matouš určitě nevsadil ani tu nejmenší minci, a že jich panečku vybral! Pro všechny to byl přece zrádce, vybíral peníze pro okupující cizí říši. Jenže Ježíš se na nás lidi dívá

jinak, láskyplně. Než se Matouš rozeběhne za Ježíšem, pomozte mu spočítat vybrané mince. Vybarvěte je; ty s jedničkou modře, s dvojkou zeleně, s pětkou žlutě a s desítkou červeně. A teď zkuste spočítat, kolik je kterých mincí. A kterých je nejvíc? (Když poprosíte někoho staršího, pomůže vám spočítat, kolik vybral Matouš celkem.)

Užijte si her venku – a do příště se na vás zase těší

Martina Hlaváčová a Blanka

Ahoj holky a kluci,
už to asi ani nemůžete vydržet, to těšení na prázdniny, že? Vůbec se vám nedívím, léto úplně visí ve vzduchu – a s ním i volno, dobrodružství a zážitky...

Těšit se na něco je moc důležité. Na co se ale asi mohl těšit třeba takový Matouš z evangelího příběhu? Vybíral daně pro nepřítele svého národa, Římskou říši, která je okupovala. Pro svou rodinu a kamarády byl vlastizrádce. Určitě to věděl. Co s ním bude, až přestane pro Římany pracovat? Zůstane v očích svých blízkých tím, kdo zradil.

Hm, to není úplně pěkná budoucnost. Jenže co s tím? Zdá se, že je to pro Matouše neřešitelná situace. Ale je tu Někdo, kdo o tom ví. Kdo zná jeho myšlenky a trápení. Kdo udělá onen důležitý první vstřícný krok, aby se Matouš mohl osvobodit ze svého provinění. Pro koho je i on, zavrhaný a nenáviděný výběrčí daní, tak důležitý. Ježíš volá Matouše – a je na něm, co odpoví. Pojďme si to zkusit vyluštit.

Hodně krásného těšení se a příště už o prázdninách se na vás zase těší

Blanka

„JEŽÍŠ I VLASTIZRÁDCI NABÍZÍ MOŽNOST STÁT

TAJENKA 1

Seřaď sedmero darů Ducha sv. podle abecedy:

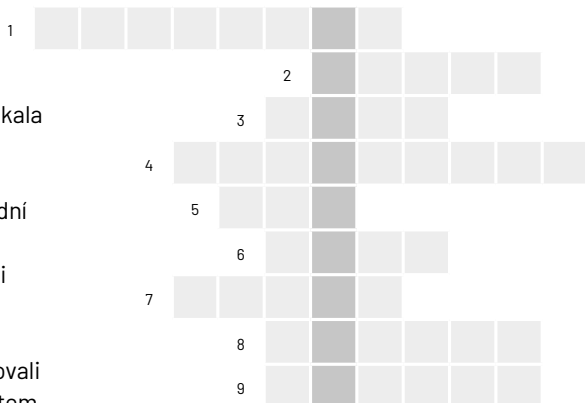
- vědění - H,
- rozum - (mezera),
- zbožnost - O,
- rada - E,
- síla (vytrvalost čelit překážkám) - J,
- zbožnost - O,
- úcta k Bohu (dřív bázeň Boží) - E,
- moudrost - S.

1 2 3 4 5 6 7

TAJENKA 2

1. Jaké zvíře se používalo v karavanách?
2. Kolik máme evangelíí?
3. Jak se jmenoval 1. papež?
4. Jak se jmenovala ta, která se poprvé setkala s Ježíšem po Zmrtvýchvstání (Marie...)
5. Jméno jednoho z evangelistů
6. Co proměnil Ježíš ve svou krev při Poslední večeři?
7. Když Ježíš na kříži svěřuje maminku Marii Janovi, říká mu: „Hle, tvá...“
8. Jak se jinak říkalo výběrčímu daní?
9. Jak se jmenovalo městečko, kam doputovali dva z Ježíšových učedníků i se svým hostem, v němž teprve při lámání chleba rozpoznali samotného Ježíše?

Setkání

Přehled společenství ve farnosti:

www.kcmt.cz/spolecenstvi-zapojte-se

- **Modlitební setkání maminek** (nejen) na mateřské dovolené – scházíme se každou středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. Děti jsou vítány a k dispozici je hrací koutek. Společně trávíme čas v modlitbě i ve hře. Srdečně zve K. Josefusová (608 113 538), K. Trubačiková (776 763 423)

- Setkávání **Spolu s Bibli v ruce** se konají v úterý od 19 hod. (kromě 23. 6. , kdy se konají chvály) na faře – čteme Písmo, diskutujeme o něm, společně odkrýváme význam biblických textů a noříme se do modlitby. Tento rok se zamyslíme nad tématem: Sv. Pavel, jeho myšlení a poselství v listech NZ (v souvislostech dobového pozadí i kontextu celé Bible). Stávající i nové zájemce zve Pavla Edita Herciková.

- **Základy hebrejského jazyka a myšlení (HeJaMy)** s Pavlou Editou Hercikovou pokračují v úterý (kromě 23. 6. , kdy se konají chvály) od 20.15 na faře. Stále se mohou připojit noví zájemci! Postupujeme pomalu, žádný věk ani nadání není podmínkou. Srdečně zve P. E. Herciková.

- **Setkání společenství Hnutí fokoláre** – 15. 6. 2026 od 19.15 v KCMT. Slovo života na červen: „Jděte a hlásejte: „Přiblížilo se nebeské království.“ (...) Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“ (Mt 10,7-8) Jana a Viktor Friedovi - tel. 731625 949

- **Páteční dopolední setkávání** – v 9 hod v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním, poté možnost přátelského posezení ve foyer. Srdečně zve ty, kteří mají dopoledne volno nebo jsou sami – přijďte potkat nové lidi a zažít společenství. Jana a Viktor Friedovi

- **BB spolčo (mládež)** – scházíme se pravidelně každou neděli, v 18 - 20 h v kostele sv. Františka. Vítání jsou všichni od 15 do 30 let. Prostor pro zábavu, sport, hudbu i pro modlitbu, ztišení a sebe-rozvoj. Vojtěch Soukup, 607613 856, vojtechsou-

kup@icloud.com; Kateřina Krausová, 792 301 660, krausova05@gmail.com.

- **Růženec mužů** – zveme všechny muže, chlapce, tatínky... ke krátké společné modlitbě (modlíme se spolu jeden desátek růžence). Každou neděli po první mši svaté v KCMT, sraz cca v 10.40 u schodů dolů ke klubovně. Honza Musil, j.m.musilovi@gmail.com.

- **Příprava na neděli** – pojdte se s námi společně připravit na neděli. Scházíme se spolu s P. Slavem, přečteme si texty z Pisma na následující neděli a pak si o nich povídáme. Pátek, cca 18.45 (po mši svaté), na faře u kostela sv. Františka, Stan-da a Lída Dabrowski, sal.dabrowski@seznam.cz, 602 158 324

- **Společenství přímlyvců** – sloužíme ve farnosti přímlyvnou modlitbou za vaše osobní úmysly. Modlíme se doma, každý tak, jak je mu blízké – jsme vzájemně propojeni v modlitbě. Chtěli byste být součástí našeho společenství a sloužit ve farnosti přímlyvnou modlitbou? Chcete, abychom se za Vás modlili? primlyvy@kcmt.cz

Knížní obchůdek

NEUROKOMIKS – Hana Roš, Portál

Víš, z čeho se skládá mozek? Jak fungují neurony a paměť? Housenka z Alenky v říši divů se ptá: „Kdo jste?“ Neurokomiks je jako mapa mozku. Zavede tě do neuronového lesa, paměťových jeskyní i zámků plných podvodného chování. Potkáš monstra, obří oliheň, mořské slimáky i zakladatele neurovědy.

Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za hodnoty ve sportu

Modleme se, aby byl sport nástrojem míru, setkání a dialogu mezi kulturami a národy a podporoval hodnoty jako respekt, solidaritu a osobní rozvoj.

Národní úmysl: Za slabé

Modleme se, aby lidé, kteří prožívají konflikt ve svém svědomí, dostali sílu pro správné rozhodnutí.

Fchodoviny, zpravodaj ŘK farnosti Praha-Chodov

- Šéfredaktorka *Blanka Pitřincová*
 - Rozhovory *Kateřina Friedová*
 - Foto *Anna Procházková a spol.*
 - Grafický design *Jakub Šilhavý*
- Archiv čísel na: kcmt.cz/fchodoviny. Náklady na výtisk 18 Kč. Za obsah odpovídá *P. Michael Špilar*.
Přispěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz
Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.

Pravidelné bohoslužby

	sv. František	KCMT
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	9.00*
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

Jedna nedělní bohoslužba je přenášena online na farním kanále [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha).

Bohoslužby v DS Donovalská a K Milíčovu jsou přístupné pouze pro klienty.

Kontakty

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Slavomír Ordoš (farní vikář)	731621220	farnavikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731625970	reditelka@kcmt.cz
Kancelář KCMT	242 485 826	–
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	–
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Pavel Andrle (správce)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)	–	info@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinace dobrovolníků)	733 770 847	asistentka@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)	–	kustod@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Café Terezie Otevírací doba

- úterý 15.30–20.00
- středa 15.30–20.00
- neděle 10.30–13.00

A dále v době kulturních programů v KCMT.

Otevírací dobu najdete na našem webu či FB.

Možnosti spojení

Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(jiný termín pouze po dohodě)

Bankovní spojení:

Banka Creditas **104782676/2250**

Komerční banka **19-9362170227/0100**

Červen v naší farnosti

11. 6. 19.00 **ZMT: „Duchovní doprovázení – spirituální život“**
S Mgr. Adélou Muchovou, Ph.D., v rozhovoru s Tomášem Mančalem

15. 6. 19.00 **Filmový večer – Felicie na cestách**
Na dlouhé cestě na sever se osm přátel ve dvou starých autech vydává za vzdáleností, svobodou a něčím, co zatím nedokážou přesně pojmenovat. Z obyčejné expedice se postupně stává dokument o přátelství, vytrvalosti a realitě, která je postupně formuje.

21. 6. 15.00 **Nedělní odpolední tančírna**
–18.00 S kapelou „Hvězdný prach“.

Od 1. 7. do 31. 8. je prázdninový pořad bohoslužeb: kcmt.cz/bohosluzby

Pravidelný program

- **Eucharistická adorace** – příležitost zastavit se a být v tichu před vystavenou Nejsvětější svátostí. Po skončení večerní mše svaté do 19. 30. Středa v kapli KCMT a pátek v kostele sv. Františka.
- **Otevřený kostel (kaple KCMT)** – každé pondělí 16.00–18. 00. K zastavení nebo prohlídce
- **Cafe Terezie** – otevřena ÚT, ST 15.30–20.00, NE 10.30–13.00 a v době programů. Dobrá italská káva, zákusky, posezení. Otevírací dobu najdete na našem webu nebo FB
- **Farní knihovna** (KCMT vchod C): Bohatá nabídka křesťanské literatury, online katalog a tipy na zajímavé knihy na kcmt.cz/farni-knihovna. Středa 16.45–17.45 a 18.45–20.00, Pátek 10.00–12.00, Neděle 10.45–13.00 (zatím cca 1-2x měsíčně - datum upřesníme)
- **Knižní obchůdek** – neděle 10–13
- **Cvičení pro seniory** – úterý (9:45-10:40), středa (11.00-11.55) a čtvrtek (11:00-11:55). Cvičení vede Jiří Kubeš. Nutné přihlášení enraphacz@gmail.com nebo 606 452 402
- **Zdravotní cvičení v kontextu křesťanské spirituality**, středa enrapha.com

Cena výtisku 18 Kč